

Koltai Istvánné És Friedmann Ferencné

Ez én vagyok (jobbra) az édesanyámmal, Pollák Arankával az egeri strandon 1936-ban.

Egerben volt egy uszoda. Ott nem volt, hogy valaki nem tudott úszni, mindnyájan tudtunk úszni. Hároméves koromban tanultam; egy úszómester tanította. Anyuka ott állt mellettem, frászban volt, hogy onnan főntről, a trambulínról le fognak engem dobni, és ott megfullad az a gyerek. És az úszómester föl vitt, ledobott, s meg is tanultam úszni. Imádtuk azt az uszodát, odajártunk egész

nyáron. Reggel kimentünk, lementünk az uszoda udvarára, és vártuk, míg kinyitották az uszodát. Mikor kinyitották, mint a siserehad, berohantunk, és attól kezdve estig ki a vízből, be a vízbe, ez ment egész nap. Kaja nem volt, mert ebédet nem vittünk, de gyümölcsöt igen, amit anyuka megvett, egy egész puttony gyümölcsöt, és azt reggel szétosztotta gyorsan a gyerekek között. Nem kellett velünk foglalkozni, mink is nagyon jól éreztük magunkat, meg anyuka is szabad volt. Mi, gyerekek nagyon szerettük az uszodát, nagyon odavoltunk érte.

A szülők is jártak azért, édesanyám is nagyon jól úszott. A papa nem járt úszni, ő dolgozott. De anyuka, ő rendszeresen járt. Hasonló zsidó lányokkal jártunk az uszodába. Akkor még külön voltak a férfiak és a nők. A katolikus egyház nem engedte, hogy közös legyen -- mi is tudtunk róla, gyerekek, tehát ez nem volt titok. Mert az bűn, hogy férfiak, nők együtt ússzanak vagy fürödjenek. Ez azért érdekes, mert a kanonokok, ezek lila öves papok voltak, tartózkodtak attól, hogy egyáltalán ilyen nyilvános helyekre menjenek. Ugyanakkor itt, Pesten meg sokan látták őket, hogy strandokra meg uszodákba jártak. Nahát ez nem volt összeegyeztethető, már mi, gyerekek is megróttuk őket ezért, pedig hát semmi közünk nem volt hozzá. Mikor megvalósult a [közös] strand, akkor már nagyon jól ment Eger városának, mert az földobta a várost. Nagy forgalom lett rögtön, jöttek Pestről, filléres vonatok. Olcsón lehetett utazni Egerbe direkt a strand végett.